

Съ високи стари дебели джбове.
 Тамо царува дивна природа,
 Съ свои богатства въ пълна свобода;
 У тая градина отъ китни явори,
 Зелени брястове и гжети габари,
 Увършни липаци и вышни борове,
 Гнѣздятъ ся гадины, всякъ видъ звѣрове.
 Кръвожядный гличанъ и мечка стравница,
 Страхогрждный рогачъ, хытра лесица,
 Гузный тамъ чыкалъ, дивый язовецъ,
 Усойна змѣя и хытрѣй упорецъ,
 Намирать сички прибѣжище вѣрно,
 Плодять ся тамо вѣчно охолно.
 У тая прѣкрасна сама държавя,
 С' врѣмя е была Българска слава!
 Тамо е Крумъ пълково урѣждалъ,
 Богата войска Симеонъ повѣждалъ,
 Юначный Асѣнъ момци извѣждалъ,
 Царь Иванъ Шишманъ Турци е трѣпалъ;
 Тамо добоши страшно бумтели,
 Съ трѣбни гласове силно гърмели. —
 Съ душа и тѣло уморень,
 Трѣгнахъ азъ така упоень:
 Едвамъ вече пристѣпвахъ,
 Камъ морава поглѣдвахъ.
 Като яворъ пристигнахъ,
 Четри стѣпки пристѣпахъ,
 И извори бляснахъ,
 До очи ми свѣтнахъ.
 Едвамъ това дочакахъ;
 Силно камъ тяхъ полетохъ,